

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ II Септември 1882.

БРОЙ 19

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:
Срѣда и Събота.
Цѣна:
За година . . . 5 ср. рубли повн.
За шесть месеци 3 ср. рубли „

Сичко, което се отнася до вѣстника, подписва се направо до
Г. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвъ пътъ 20 стот.
За „ „ „ вторий пътъ 10 „

Русе 10 Септемвр. 1882.

Много въпроси сж се разисквали, разни мнѣния сж се излагали, много нѣща за необходими сж се считали и признавали, но за жалъ твърдѣ малко сж полагани въ дѣйствиe; защо е това тѣй въ насъ, не ще голѣми удивления; таква сж биле или врѣмената или обстоятелствата или лицата отъ които се е очаквало да извършатъ нѣщо траенно и за уважение достойно. Отъ първия денъ на освобождението ни, каквото се е изработило, то е било се приврѣменпо! Приврѣменни мѣрки, приврѣменни закони, приврѣменни правила, приврѣменни министри, приврѣменни чиновници, приврѣменни учители, сичко приврѣменно! Отъ приврѣменнитѣ си работи още не са отдѣляни и вмѣсто да се замѣни приврѣменното съ нѣщо траенно, изработено съгласно съ духътъ на врѣмето и съ народнитѣ ни нрави и обичаи, ний правимъ догмаление на приврѣменното, съ което се прави още по-сложно и замѣштелно, тѣй щото онаи, който трѣбва да го прилага въ дѣйствиe, незнае гдѣ да търси статията, да ли въ преврѣменнитѣ правила или въ тѣхнитѣ многосложни и разнородни догмаления, опредѣления, окръжни и др. и др.

Нѣ нека оставимъ приврѣменнитѣ си закони и правила, а да видимъ работитѣ, какъ се вършатъ, съ какви срѣдства се постигатъ? Ограчени сме въ свободата, казва днесъ сѣкий, не ни са позволява да доворимъ, прислѣдваме са, наказваме са, безъ да сме извършили нѣкое престѣпление; по тѣжъ причина много работи оставатъ неоткрити, неосждени! Истинна ли е този гласъ, да върваме ли на оплаканието; попитайте койго е патилъ и пострадалъ, той ще ви раскаже най-добрѣ до колко е истинна този неприятенъ гласъ.—Най-способнитѣ ни и родолюбиви мъжие се изселихъ и слѣдватъ да се изселяватъ отвъдъ Балкана; останалитѣ се предпазватъ и отъ сѣнката си, никой не олавя перото въ рѣка, да напише двѣ думи, върху онова, което вижда и отъ което може да има нѣкоя полза; никой не ще да си дава явно мнѣнието по единъ и други въпросъ съ извинение, че щѣлъ да си изгуби хлѣба; сѣкий са е ограничилъ въ живота си, въ дѣлата си, въ мислитѣ си; сѣкий са е отчуждилъ и неиска да зема никакво участие въ общественитѣ ни работи. Сичко това, върваме сѣкий да го е забелѣзалъ въ насъ и врѣме е да се обърне потребното внимание на онова, което е произвѣло това положение на духоветѣ. Врѣме е да се опростимъ съ бесполезнитѣ предразсѣдци и да поработимъ по-дѣятелно за отечеството си, за бъднината си. При по-тежки обстоятелства, въ по-критически врѣмена, въ насъ се работѣше по-дѣятелно, по-енергически. Числото на нашитѣ патриоти бѣше по-голѣмо, жертвитѣ и старанията по-видни. Не сме слава Богу

изложени на нѣкоя опасностъ, нито ще има кой да ни пречи, ако се въ насъ съставятъ дружества, съ общеполезна целъ, ако се откриятъ затворенитѣ ни читалища и ако се събираме, да обмислюваме общенародни въпроси. Това право още не ни е отнето и сѣко извинение, остава неоправдано. Не сме отъ да не разбираме цѣльта на извѣстнитѣ борци за среднѣ-врѣковнитѣ врѣмена, не е да незнаемъ какво се желае, затова именно трѣбва да бъдемъ будни и дѣятелни, да се не възползуватъ отъ нашата немарливостъ.—Който посѣе, той ще има и какво да жене, казва една народна поговорка. Какви плодове ще очакваме, ако ние непороботимъ за доброто на отечеството си?

Не ще дълги разяснения, въ насъ прѣди сичко трѣбва да се основатъ дружества съ общеполезна целъ, да се размисли, какво ни е нужно. Съ стоение и чакание, нѣма кой да ни помогне.

Едно разяснение на ст. 33 отъ допълнение то къмъ Временитѣ Сѣдебни правила и 991, 992 и 993 отъ Врем. Сѣд. Правила

Въ брой 3 на в. „Славянинъ“ отъ г. г. Г. К. П. Мирский, бѣше помѣтена една статийка съ довольно полѣзно съдържание, въ нея статия Г. Мирский, ако и да е извлѣкалъ изъ цѣлостъ изъ коментаритѣ на З. К. Аненкова т. 1 г. 1878, гдѣто се разяснява ст. 1092 отъ устава на Русското Гражданско Сѣдопроизводство, нѣ тя пакъ както казахъ по горѣ не са ли шва отъ полѣзностъ за нашитѣ Сѣдилища, съгавитѣ на които се нуждаятъ отъ таква съ твърде голѣма полѣзностъ коментарии. Казахъ съгавитѣ на сѣдилищата, и вървамъ че всѣки честенъ чловѣкъ а и сѣдия, ще са признае да има такава нужда, защото мнозина даже и по голѣмата частъ отъ тѣхъ, на да ли ще сж прочели не само таква коментарии а и временитѣ сѣдебни правила, които днесъ за днесъ сж единственитѣ закони въ нашето свободно Княжество. Не сме съ цѣлъ обаче да нападемъ нашиѣ сѣдилища въ лице на г. г. сѣдитѣ, а искаме да кажемъ едно което трѣбва да потвърди всѣки то е, че нито единъ поне не е зель грижа да напише двѣ три думи, ако не тѣхно произведение, то преводъ отъ Русски, именно отъ тѣхъ, затова защото и нашитѣ правила сж извлечени да не кажемъ преведени отъ тѣхъ сѣдитѣ. Такова едно мѣчание ни дава право да мислимъ, че нашитѣ сѣдилища сж представляватъ отъ хора, които неотговарятъ на назначението си. Чели сме нѣколко статийки отъ Г. Мирски, повече по сѣдебната частъ, и съглѣждаме, че Г-му са е зель енергично да изучава практически сѣдопроизводството и разбира се ние трѣбва да му благодаримъ; защото много добри нѣща е представилъ на публиката и всѣкий вървамъ, койго е чель съ внимание е намѣрилъ полза.

Миналата зима имахме една статия въ една брошурка отъ Г. Стояла Поповъ, въ нея брошурка всѣки, койго я прочелъ ще види една похвала на Русенския Апелативенъ сѣдъ, като сравнява до коякото помнѣ работата на Русенскийгъ съ Софийскийгъ Апелативни сѣдове. Мѣжду другото се говори че на тѣзи които по малко работили се отпущали и избѣредни плати като на юристи, а пѣкъ тѣмъ нищо не имъ давали. Тука читателтъ нѣма да забѣлежи друго нищо, освѣтъ като си похвалява сѣдѣтъ при койго самъ служи, съжелава че не давали и тѣмъ толкова „пари“ колкото на равнитѣ тѣмъ по служба. Напестена, ще кажемъ и ний че е неправилно и не е законно разпорѣданието ако е тѣй, както казва Г. Поповъ, защото у насъ Апелативнитѣ сѣдове не сж подраздѣлятъ на никакви степени, толкова повече като знаемъ че и двата Апелативни Сѣдове сж съставени почти отъ еднакво юридическо образование. Нѣ тукъ трѣбва да забѣлежимъ едно и то е, че колко и каква по голѣма

полза щеше да принесе Г. Стоялъ Поповъ на нуждающетоса у насъ сѣдѣйство, ако бѣше са наелъ да напише нѣкои и други статийки по сѣдебната частъ, било то извлечение отъ други авторитетни лица, колкото да занимава Г. сѣдитѣ съ таква брошурка, предѣтъ, които ставатъ разни тълкувания и смѣло може каза всѣкой, умрази. Дѣйствително е тѣй, какво разбираме ако прочетемъ тая брошурка! толкова рѣшения билъ написалъ Русенския Апел. сѣдъ, а толкова помалко билъ Софийскийгъ, колко кѣсно и колко по рано сж разглѣждали у единъ и у другий дѣлата. Мислимъ да си иматъ надзоръ и двѣтѣ сѣдилища, които глѣдатъ кой колко работи и разбира се като у единъ има повече работа, а пакъ по малко работи, то са прави отъ надлежното мѣсто нужното забѣлѣжаване. А пѣкъ ако Русенскийгъ работи повече отъ колкото трѣба, то разбира се и надлежното му началство, ще го указа на другитѣ сѣдилища како за примѣръ. И тѣй, ний нѣма се впуцати въ критика на Г. Стоялъ Поповата притурка, нѣ като предговоръ на всичко което по долѣ искаме да излагаме, ще кажемъ, че хилѣди пѣти по добрѣ за насъ ще бжде, ако всѣкой, койго малко много практически или пѣкъ теорически се завземе сегисътогисъ и пише по нѣщо за нашета сѣдебна частъ, отъ колкото да се похвалява единъ други, или пишемъ омрази, поне да се ползуваме по нѣщо отъ колкото съ нищо.

Зглавиего на настоящето ни както глѣдатъ читателитѣ носи „разяснения на 33 ст. отъ допъл. къмъ Вр. Сѣд. Пр. и ст. ст. 991—993 отъ Вр. Сѣд. Пр.“ Ний считаме за нужно да направимъ едно разяснение на тия статии, толкова повече, че въ практика твърдѣ на часго са срѣщатъ затруднения у насъ по сѣдилищата съ прокуроритѣ по гражданскийгъ дѣла, на които даватъ своето заключение. Въ статията си азъ почти напълно извлѣчъ мѣ отъ коментаритѣ на К. Аненкова томъ I стр. 503, койго за заключението на прокуроритѣ говори: „Прокурорътъ въ нашитѣ гражданский процесъ, (както Г. Мирски нарѣча по турскийгъ терминъ „давния“) съ исклучение само на единъ случай, никога си невява страна на процеса, а затова съгласно правилата на нашия уставъ, той дава въ нѣкой случай заключение, въ което е длѣженъ да уваже на Сѣдѣтъ въ видъ на предложение, какъ слѣдва по неговото мнение, да се рѣши дѣлото, или пѣкъ да се рѣши възникналия по дѣлото въпросъ.

Страна по гражданскийгъ процесъ прокурора са лява само въ единъ случай, именно по дѣло за брачнитѣ и за законността на рожденияга, когато въ такъвъ родъ дѣла нѣма дѣйствителенъ отвѣтникъ частно лице, и когато на прокурора съ възлага всичката длѣжностъ на отвѣтника по събиране доказателствата, които сж необходими за опровержение доказателствата представени отъ ищца.“ У нашто допълнение къмъ временитѣ Сѣдебни правила въ 33 ст. нищо се не спомянува, че и) таква дѣла трѣбва да дава прокуроритѣ заключение, а таква за бракове споредъ ст. ст. 924—926 отъ Вр. Сѣд. пр. подлежатъ надъ ведомството на духовнитѣ Сѣдове, а когато вече излезе споръ за имущество мѣжду съпружитѣ, мѣжду обрѣчениитѣ, тогава вече дѣлата на тѣзи са приносятъ въ общитѣ сѣдилища (ст. 925). Споредъ руското гражданско сѣдопроизводство напротивъ, таква дѣла както и тѣзи за доказване на законно рождение, се разглѣдватъ въ общитѣ сѣдилища (ст. ст. 1337—1356). Стр. 250. и по таква дѣла както изলেখоме по горѣ, даватъ прокуроритѣ заключение. Може обаче да се каже за вторий случай, а именно при доказване на законность на раждане. Такъвъ случай — мислж, до колкото знаемъ не са е случавалъ, ако въ случай се претендира наследство или пѣкъ има малолѣтни, тогава само дава прокурора заключение (ст. 33 п. 3)

Такова нѣщо разбира се ще го има тогава, когато у насъ се съставятъ граждански закони.

Въ този случай на прокурора се дава правото и да обжалова рѣшенията и постановленията на сѣдебнитѣ учрѣждения. Въ всичкитѣ други случаи, нашитѣ уставъ не дава на прокурора никакво право да обжалова рѣшенияго и постановленнето на сѣда, които не сж съгласни съ неговитѣ убеждения. Случаитѣ, по които устава допуца при доклада на дѣлото да дава прокурора заключението си въ него (устава), твърдѣ ясно сж опредѣлени, разбира се, че всѣхъ отъ тѣзи случаи не са изиска отъ прокурора никакво друго заключение. Съ

решението си отъ 1870 г. под № 1343, върховниятъ кассационный съдъ (свѣтъ въ Россия) твърдѣлъ, че когато се иска заключението на прокурора, и за това вънъ отъ случаитѣ, които сѣ указани въ закона, не може имъ се даде никакво мѣсто. Подъ този начинъ, заключението на прокурора и неговото участие по граждански дѣла, напротивъ цѣль французския граждански законъ (чл. 83), ако и да указва въ този членъ почти еднакви условия, въ които прокурора дава заключение по граждански дѣла, които сѣ указани и въ нашитѣ уставъ, въ освѣтъ това французския уставъ указва такива случаи, въ които прокуророто присѣствие е необходимо; нъ ако има нѣщо важно, то е това, че французскиятъ уставъ, дава на прокурора правото, да дава своето си заключение по всички граждански дѣла, които и ако прокурора намѣри за добръ още е необходимо. Очевидно, че предоставяне на прокурора таква широко право въ французскиятъ уставъ, значително разширява правото да участвува при рѣшеніе на граждански дѣла и значително усилюва на мѣста на прокурорскитѣ надзоръ въ производството на гражданскитѣ дѣла. Ако и французскиятъ уставъ въ по голѣмата частъ отъ случаитѣ, прокуроритѣ по граждански дѣла даватъ заключение, нъ, по смисълъта на французскиятъ уставъ, прокурора вадно съ това се явява и като пазителъ правата на тѣзи лица, по дѣлата на които дава своето си заключение; по крайнѣ мѣрѣ тѣзи ги разбиратъ тѣзи постановления на французскиятъ уставъ, по голѣмата частъ отъ коментаторитѣ на *code de procédure civile*. (уставъ на гражд. съдопр. въ франция). Съ това отчасти са обяснява и цѣльта на прокурорското заключение по дѣла граждански. На противъ, твърдѣмъ, че можемъ си разясни тая цѣль, съ която постановленіето за заключението на прокурора по граждански дѣла сѣ включени въ нашитѣ уставъ. Огъ това второ извлечение ний виждаме, че прокуроритѣ въ Россия както и по насъ, даватъ сѣщо заключение по сѣщитѣ такива дѣла, каквито сѣ указани въ ст. 33 отъ допъл. къмъ врем. съд. правила, съ тая само разлика, че ст. 343 отъ Руския гражд. уставъ, която указва по какви дѣла прокурора трѣба да дава своето си заключение, у насъ лицсва 8 пунктъ, а именно „по дѣла за брачностъ и за законностъ раждане“, които пунктъ ний го намѣрваме въ ст. 924 — 926 Вр. съд. правила. Спомѣнахъ нѣщо въ извлечението, че прокуроритѣ въ Россия, не могатъ да даватъ апеллационни обжалования по граждански дѣла, по които сѣ давали заключения по ст. 343, освѣтъ по 7 отъ сѣщата статия, която говори: „по дѣламъ брачностъ и о законности раждениа“. Нѣщо което въ нашата ст. 33 е отхвърлено, защото такива дѣла както по горѣ казахъ са разгледватъ отъ духовенството. Напротивъ нашето допълнение на Вр. правила а именно ст. 33 *заблѣжката*, казва: „Прокуроритѣ иматъ право да подаватъ частни жалби, апеллационни и кассационни протести, срѣщу опредѣленіята и рѣшеніята, които сѣ поставени несъгласно съ тѣхнитѣ заключения“. (разбира се които ги дава по ст. 33 ст.). Слѣдователно, тая статия отъ нашето допълнение, дава пълното право на една страна, т. е. такава, каквато въ рускиятъ уставъ ст. 343 само въ 7 пунктъ са позволява, да обжалова всичкиятъ распорѣдания на съдѣтъ, които сѣ послѣдвали по такива дѣла, гдѣто е давалъ заключение прокурора и не съгласи съ него. Напротивъ, какго глѣда ми по горѣ въ разсѣжденията на К. Аненкова той, из влѣча и чл. 83 отъ франскій уставъ, койго дава на прокуроритѣ въ Франция право, да даватъ своето си заключение по всички граждански дѣла, по които намѣрва той за необходимо, безъ обаче да се види, да ли тѣ иматъ и това право да обжаловатъ рѣшеніята и разниитѣ опредѣленія на съдѣтъ, по които сѣ давали заключенията си, т. е. това което въ нашитѣ закони ясно и положително се искава; едно е което не сходя на нашиятъ законъ съ франскійтъ а то е, че не се дава на прокурора правото да присѣствува по всички дѣла, които намира за необходимо. Добръ ли е или не да се допуца прокуроритѣ по всички дѣла, които той намира за необходимо, ще видимъ по долу.

Г. К. Аненковъ, въ разсѣжденията си по тая сѣща статия казва: „Плъ мотивитѣ, съображеніята, помѣстени въ изданията на господарствената канцелария (изд. 2 стр. 179) можемъ заключи, че участието на прокурора въ нѣкои и други граждански дѣла, нашия уставъ допуска и то само съ единствена цѣль, да запази самата сила на закона, а никакъ не съ цѣль както е въ мотивитѣ казано, да защити правата на лицата или учрежденията. Нъ да ли може се предположи, че тая е била истената цѣль на разгледваемитѣ правила отъ устава. Защо и за какво нашия уставъ, на равно съ француския, задѣлжава прокурора, да дава заключение преимущественно само по дѣла, въ които има намѣренъ публиченъ интересъ или като напр. дѣла, които се коснуватъ до интереса на съкровището или пакъ интересъ ако и на частни лица, нъ само на непълновѣстни, и какъ да не е тогава, ако не е съ цѣль да ограда и опази интереса на тѣзи лица или учреждения?“ У насъ обаче до колкото знаемъ и до колкото смя виждаме, прокуроритѣ когато даватъ заключение

по такива дѣла, положително може се каза че тѣ не са придържатъ за спазване законитѣ или да освѣтляватъ съдитѣ по него, нъ по практика тѣ разбиратъ, че като даватъ заключението си по такива дѣла, които запазватъ закона, а по нѣкогашъ даже го оставятъ и на страна, ставатъ напълно защитници даже още по вѣрни и отъ сѣмитѣ лица или учреждения, които сѣ били честити да са здобиятъ безвъзнаградно съ такива адвокати.

Мене са чини, че слѣствие на голѣмитѣ и малкитѣ аналогични постановления мѣжду нашия и французски уставъ, опредѣля почти съ еднакви случаи въ които са изисква заключението на прокурора, тѣй и у насъ еднакво. Да се запазва силата на закона чрезъ участието на прокурора по граждански дѣла, нѣма никаква нужда или надобностъ; затова защото съдѣтъ е тая и единствена цѣль е учреденъ, за да спазва силата на закона въ всичкиятъ случаи. Вредно ли е и въ множество случаи заключението на прокурора може показва поне нѣкакво съдѣйствие къмъ по правилно разрѣшеніе на гражданскитѣ дѣла, за това именно, че на да ли въ по голѣмата частъ отъ случаитѣ ще са указани по вѣщи и компетентни при разрѣшеніе въпроси по гражданското право и процесъ, отъ колкото съдитѣ, като лица, заети единствено да откриватъ и при слѣдватъ престѣпленията, за което е нужно да знае углавното право, а никакъ не гражданското. Затова, че ако глѣдами на прокуророто участие по гражданскитѣ дѣла, като на срѣдство за по-добро спазване силата на гражданскитѣ закони, то цѣльта на разгледваемитѣ ни правила на устава, на да ли ще могатъ ни се указа достижими; напротивъ, ако земемъ, че тѣзи правила сѣ установени съ еднаква цѣль, както и по французския, то тѣ приематъ напълно разумно значение. Прочее, въ нашата юридическа книжевностъ, по поводъ на това участие прокурора по граждански дѣла, е билъ изказанъ даже и такъвъ изгледъ, че прокурора се явява въ гражданския процесъ, не само пазител на интереситѣ имъ, по дѣла които са изисква неговото заключение, нъ още са явява като права страна въ гражд. процесъ, равно на това, както и въ углавния процесъ.

Такъвъ единъ изгледъ е билъ неказанъ отъ Спасовича преди много години стр. 416 а въ послѣдне време отъ Брицкий въ статията му. „Нашата прокуратура.“ (Съд. Вѣстникъ 1877 г. № 6) безъ да следатъ на авторитета, които има Спасовичъ (казва г. Е. Аненковъ) азъ не мога са съгласи съ неказанитѣ отъ него и отъ Брицкий изгледъ, и то на това основание, че на прокурора въ гражданския процесъ не е предоставено у насъ, съ изключение само на горѣ риведения случаи, тѣзи права, които принадлежатъ на процесовитѣ страни; а на противъ за потвърденіе на неказания ми изгледъ за участието на прокурора при разгледване граждански дѣла, азъ мога указа на едно мѣсто отъ разсѣжденията, зети за основни положения при издаване законитѣ отъ Господарствената канцелария (ст. XX), въ които мѣжду другото е казано: „дѣлата, на които отъ една отъ странитѣ или и двѣтъ са намиратъ подъ особено покровителство на закона, напиримѣр: дѣла касационни до съкровището на държавата, малолѣтни и др. т. изискватъ по свойството си, щото формата на производството по тѣзи дѣла да бѣдатъ поставени подъ особни гаранции. Тѣзи особни сти, извиватъ необходимостта участието въ такъвъ родъ дѣла, и особень представителъ на правителството въ лицето на прокурора.“ Това мѣсто на разсѣжденията, мене са чини, съ достаточна ясность указва по крайнѣ мѣре на това, че съставителитѣ на основнитѣ положения сѣ глѣдали на прокурора, само като на пазителъ интереситѣ на изброенитѣ лица и учреждения въ гражданския процесъ. Същитѣ тѣзи случаи, когато прокурора е длъженъ да дава своето заключение, сѣ указани въ слѣдующата статия отъ устава.

Ст. 343 прокуроритѣ даватъ заключение (по гражд. дѣла) въ слѣдующитѣ случаи:

- I. По дѣла на времено управление;
- II. По дѣла на обществени учреждения и на градски и селски общества;
- III. По дѣлата на лица, които не сѣ достигнали съвършеніе, които не са знае кадѣ са намиратъ, глухонемитѣ и умаишенитѣ (полу люди);
- IV. По въпроси за подсъждностъ и припирни;
- V. По припирни когато са предявява подлогъ (калпъ) на документитѣ и въобще въ случаитѣ, когато по гражданско дѣло са обнаружаватъ обгонтелства, които подлежатъ да са разгледватъ въ углавненъ съдѣ;
- VI. По молби за отстранение на съдни.
- VII. По дѣла за брачнитѣ и за законностъта на ражданіето;
- VIII. По молби за даване свидѣтелство на право бедностъ. Изложената горѣ ст. 343 отъ гражданското съдопроизводство изложено на ст. 505 отъ коментаритѣ на Аненкова и стр. 140 отъ съдебнитѣ уставъ, ний виждаме че нашата ст. 33 отъ допъл. къмъ Вр. Съд. Пр. е напълно приведена, съ едно само изключение както и по горѣ казахъ на 7 пунктъ, койго е

помѣстенъ въ ст. 924 — 926 отъ Вр. Съд. Пр., която законодателтъ я исхвърлилъ по единствена само причина, че такива дѣла подлежатъ на духовното началство.

(Слѣдва).

ДОБРУДЖА.

Извенете моля ви, Г-не Редакторе, дѣге туку ижстри егълповетъ на уважаемия ви свободолобивъ вѣстникъ, съ дописки и новини, вѣрвамъ, не благоприятни за всяко българско сърце, нъ що да права душа моя? — Съдбата ма захвърлила въ тѣзи откъсната частъ изъ тѣлото на милото ни Отечество България, въ която романската притворена Конситуция е влѣла скръбъ и жалостъ на вредъ, и са е надвѣсила надъ нейните жители като една хищна птица, която немилостиво всячко кълаве, яде и убива: расприла е страшно смъртоносните си ногѣ надъ Българския елементъ и глѣда да погълне всичко, що е наймилъ и дрго на тоя злочестъ подъ роман. Конст. Български Народъ!

Вѣрвайге, г-не редакторе, туку никой не е владѣтель на своето си, и не може да каже, че азъ туй притежавамъ или онуй; всичко негово придобито съ кървавъ потъ е подъ расположеніето на лакомството на тѣзи хищна птица. Туку не е никакъ гарантиранъ нито имота, нито честѣта, ниго живота на злочестия Добруджанецъ. Туку невидишъ нищо, освѣтъ човѣци владени въ тѣжка мисалъ и съ посърнали лица. Туку не можъ да чуешъ сладки разговори, освѣтъ оплаквания, отчѣвания и проклинания на съдбата. Туку ще видишъ съ стогини трудолюбиви селчени, принудени, въ сегашното за тѣхъ златно врѣме, да оставягъ кърска си работа — всичкиятъ тѣхненъ годишенъ потъ да гние и са распява, а тѣ да правятъ съ добитакъ си, 7 — 8 дѣна *ангария* (возятъ сѣно за войската и до дѣто са натвари, донесе, намѣри кой реджиментъ, распорѣди гдѣ да са четвари, притѣгли, нарѣди и пр. и пр. минаватъ са цѣли 7 — 8 дѣна: а какво имъ плащатъ? — Плащатъ имъ 2 бана на килог. задържатъ десѣтокъ отъ тѣхъ за кацитъ, а на тѣхъ даватъ всичко, всичко 2 фр. за 7 — 8 дневно работеніе съ добитакъ му! Правте сега и виже каква разлика има романската Кон. *Анеария* отъ турската монархическа. Туку ще видишъ богатъ и сиромашъ, кафѣа и чиракъ, слуга и служанка, слѣтъ и сакатъ да работятъ за „Guvernu“. Туку ще видишъ на бѣдна и немоща вдовица да и са запечатва единичката само остава въ дома ѣ *исона*, прѣдъ койго, клетата, коленоприслонно е принасяла Богу утрѣнитѣ и вѣчернитѣ си молби, да и запечатватъ думамъ тѣзи свѣтлия, защото не може и нѣма отъ гдѣ да си плати данока. Туку ще видишъ човѣци, които запичаватъ своето да имъ са прикачатъ титлитѣ „contra governu“, и „contra legea“ и да бѣдатъ въ призьрѣние. Туку ще видишъ български свѣщенници и учители злѣ да са компрометиратъ, клѣвѣтатъ и прѣзиратъ и безъ никаква вина и прижда да ставатъ жертва на романското правосѣдие и до дѣто са свѣстятъ, да са видятъ захвърлени „разбойническиятъ начинъ“ задъ граница! Туку ще видишъ всичко въ плачевно положение. Туку ще видишъ милата бѣл. народностъ и книжевностъ злѣ гонени и прѣзрѣни и въ навѣчеріето на тъжна и грозна ноцъ — романизма. — Туку ще видишъ сѣща монархия въ конституционна форма да тѣчи немилостиво Добр. тѣла и да имъ крещи гордо: „asai legea domnilor“! Туку ще видишъ Ахъ! скръбъ и жалостъ особенно за клетия български елементъ!

Сега, поставенъ прѣдъ такава стратегическа сѣбна, можа ли азъ да са радвамъ и веселя и да ви казвамъ, че туку кипи „медъ и масло“ т. е. да ви пиша добри и благопривални новини? — Разбира са че неможа. Слѣдователно имамъ се вълекодушно търпение, драгий ми господине, и чуйге за още едно загочение: Свѣщенникъ Маринъ отъ селото Горня-Чамурля е пратенъ вече задъ граница! и да не мислите че е направилъ нѣкаква вина, която да заслужва таква наказание; не, всичката негова вина е тѣзи, защото провидението го създаде Българинъ!

Не знаа нашитѣ романи защо вършатъ такива дѣла подѣ булото на конституцията и защо са отнасятъ така немилостиво съ насъ българитѣ? Да ли съ това *юнаци* искатъ да ни са покажатъ или искатъ да са прѣпорччатъ за веселия на свѣга!

Вичката сила — войска, сабли и ножови, пушки и топови — сѣ въ тѣхнитѣ рѣцѣ, и не знамъ що искатъ отъ безоруженитѣ подчинени тѣмъ; подозиратъ тѣхъ, безъ да са дигнали оружие противъ нѣко; наричатъ ги *бутовници*; тѣхъ клеветатъ; тѣхъ кичатъ съ титлите: „контра гуверну, контра леджа“ и тѣхъ безъ вина и съдъ пращатъ задъ граница!! — Bravo! на тѣхното юначество, bravo! на тѣхвата цивилизация!

Безпристрастний историкъ трѣба да тѣрси вече такива краски, каквито още не сѣ са появили на свѣта, за да опише въ страницитѣ на исторіята геройскитѣ подвиги на нашитѣ владѣтели! — А ний, братя!

Доброджански Българи, не трѣба да са боимъ отъ нищо: каквито искушения и да ни правятъ, и, не по единъ по-единъ, но по 5 и по 10 да на пращатъ, вий трѣба да си останемъ се българи и свѣто да цазимъ туй, за което нашитѣ праѣди са гнили въ тѣмници, са мрѣли въ Диар Бекиръ, са висели на въже и са дели мила кръвь подъ тирански нож!

Въ противенъ случай покажемъ ли са малодушни и не каѣрни защитници: срамъ ще нанесемъ на цѣлвиятъ нашъ народъ и връжъ насъ ще течатъ потоци укори отъ нашето потомство!

Бъзпристрастний.

УСТАВЪ

на

Книжарското Акционерно дружество „Развитие“
въ гр. Търново.

I.

Основание и цѣль на Дружеството.

Чл. 1. Основава се въ гр. Търново Акционерно Книжарско Дружество „Развитие“.

Чл. 2. Числото на акционеритѣ е неограничено. Всѣкой гражданинъ безъ разлика на полъ и възраст, може да бѣде акционеринъ.

Чл. 3. Цѣльта на дружеството е да снабдява училищата съ евтеви учебници и други книги и да убогатява народнитѣ учители съ необходимитѣ тѣмъ рѣководства.

Чл. 4. За постиганне тѣзи цѣль дружеството ще издава, и ще купува учебници и други полезни книги, и когато средствата му позволятъ, то ще издава единъ *Педагогически—Литературенъ журналъ.*

II.

За Настоятелството.

Чл. 5. За управление на дружественитѣ дѣла, акционеритѣ избиратъ съ тайно гласоподаване по висшегласие изъ помежду си въ главното годишно събрание настоятелството, което ще състои: отъ единъ Председатель, единъ Касиеръ, единъ Дѣловодителъ и 10 души почетни членове.

Забѣлъжка I. Председателя лично или чрезъ пълномощнигъ се сѣди съ всичкитѣ лица, които прямо или косвено нанесатъ вреда на Дружественитѣ интереси.

Забѣлъжка II. Ако има нужда отъ агенти и други работници, Настоятелството ще ги условия.

Чл. 6. Настоятелството се избира за една година и получаватъ заплата предвидена въ бюджета, съ исклучение на почетнитѣ членове.

Чл. 7. Настоятелството трѣба да бѣде тамо, дѣто е цѣнтра на дружеството.

Чл. 8. Настоятелството рѣшава дружественитѣ дѣла въ кръгътъ на представенитѣ му права по висшегласие.

Чл. 9. Касиерътъ е длъженъ да даде гаранция за *десятъ хиляди* лъва.

III.

Права и длъжноститѣ на Настоятелството.

Чл. 10. Дѣйствителнитѣ членове на Настоятелството сѣ длъжни а) да засѣдаватъ въ двѣ недѣли веднѣжъ редовно, а извънредно съ почетни членове тогазъ, когато го изисква нуждата; б) да се грижатъ за увеличаванне числото на акционеритѣ, да избиратъ сгодни мѣста и градове за отваряние клонове на дружеството, което ще се предлага предварително на обезѣждане и рѣшение на едно извънредно събрание отъ почетнитѣ членове; в) да се грижатъ за распространението на дружественитѣ книги; г) да купуватъ рѣкописи и печатани книги и д) да водятъ кореспонденции съ книжаритѣ и акционеритѣ.

Чл. 11. Ни единъ учебникъ или друга книга не може да се напечата за дружествена смѣтка, ако тя не е одобрена отъ Комитета.

Чл. 12. Настоятелството опредѣля въ колко екземпляра ще напечата всѣка книга.

Чл. 13. Председателя е длъженъ да свиква събранията, да отваря и затваря засѣданията, да държи рѣдъ въ разискванията и да надзирава за правилното и точното изпълнение длъжноститѣ на другитѣ членове отъ настоятелството. Въ случай, че Председателя отсъствува, неговата длъжностъ замѣства Касиерина по дѣлата на Настоятелството.

Чл. 14. Дѣловодителътъ е длъженъ: а) да държи протоколитѣ на настоятелството въ събранията; б) да държи нуждитѣ книги (тавтери) въ такъвъ рѣдъ, що-

то всѣкога да може да се види положението на дружественитѣ дѣла; в) да води кореспонденции прости и парични съ акционеритѣ и книжаритѣ (гл. чл. 10 ал. д); г) въ началото на всѣкий мѣсець да предава събраната сума на касиера подъ надлѣжнитѣ расписки и д) да представлява на годишното събрание равномѣтка за дѣлата на Дружеството.

Чл. 15. Касиеринътъ е длъженъ да нази дружественитѣ капитални. Той ще зема дава, съ разрѣшението на Председателя, но за всичко ще си има потрѣбитѣ расписки и книги.

Чл. 16. За всѣка израсходвана сума касиеринътъ е длъженъ да има писмена заповѣдь отъ Председателя.

Чл. 17. Дѣловодителътъ и Касиеринътъ не могатъ да отсъствуватъ повече отъ мѣсець въ годината и то отъ 15 Май до 15 Юний,—въ други времена по крайна нужда.

Чл. 18. Председателятъ, Дѣловодителътъ и Касиеринътъ подписватъ всѣкакъвъ видъ книжа въ името на дружеството.

Чл. 19. Дружеството си има свой печатъ, койго ще е отъ три части, отъ които, първата ще нази Председателятъ, втората Дѣловодителя, а послѣдната Касиера.

IV.

Комитетъ за преглеждане учебници и други книги.

Чл. 20. За да се изработватъ и преглеждатъ добри и полезни книги и учебници, избира се единъ комитетъ, състоящъ отъ единъ Председатель, единъ подпредседатель и четирма членове.

Чл. 21. Ни единъ учебникъ или друга книга не може да се печата за дружествена смѣтка, ако тя не е одобрена и подписана (въ оргинала) отъ Комитета.

Чл. 22. Сички прегледани отъ комитетата книги се испращатъ до председателя на Настоятелството, който се грижи за напечатванието имъ.

Чл. 23. Въ годишното събрание, ако председателя на настоятелството липсува, то го замѣства председателя на комитетата и изпълнява неговата длъжностъ споредъ чл. 13.

V.

Права и длъжности на акционеритѣ.

Чл. 24. Всичкитѣ акционери се равни; тѣ иматъ право на по единъ гласъ, ако саго сѣ достигнали 17 годишна възраст.

Чл. 25. Цѣната на една акция е *четирдесетъ лъва златни*. Всѣкий има право да купи колкого акции иска.

Чл. 26. За акционери се приематъ само българи, отъ които чуждите подданници не могатъ да бѣдатъ избирани за дѣйствителни и почетни членове на Настоятелството.

Чл. 27. Ако нѣкой отъ акционеритѣ пожелае да отвори частна книжарница да продава за своя смѣтка, дружеството му отпуска въ кредитъ за толкова, до колкото той може да отговаря спорѣдъ състоянието си, или представеното си порѣчителство.

Чл. 28. Всѣки акционеринъ може да продаде акцията си другиму, като същевременно съобщилъ на Настоятелството името на купувача.

VI.

За събранията на акционеритѣ.

Чл. 29. Дружеството ще има главно годишно събрание.

Чл. 30. Годишното събрание става въ мѣсець Юний, за което настоятелството извѣства преди единъ мѣсець акционеритѣ писмено и чрезъ мѣстнитѣ вѣстници.

Чл. 31. За въ годишното събрание, ако нѣкой акционеръ не може да присѣтствува, той може писмено да упълномощи другъ акционеръ да го представлява.

Чл. 32. Главното годишното събрание ще опредѣли годишния бюджетъ и ще разгѣдва общитѣ годишни смѣтки.

Чл. 33. Важнитѣ рѣшения на събранията ставатъ по тайно висшегласие.

Чл. 34. Главното събрание избира ново настоятелството.

Чл. 35. Главното годишно събрание се счита пълно, когато присѣтствуватъ повече отъ една третина отъ акционеритѣ.

VII.

Общи Положения.

Чл. 36. Дружеството почва своитѣ дѣйствия, ко-

гато се слѣ ратъ не по малко отъ *дѣвстия* акции.

Чл. 37. Издаваемите книги отъ Дружеството ще носятъ печата му.

Чл. 38. Продавачитѣ на дружественни книги безъ печата на дружеството, ще се преслѣдватъ спорѣдъ съществующитѣ закони.

Чл. 30. Дружеството ще има депозитъ отъ разни книги и ще продава на цѣло.

Чл. 40. Настоятелството по свое усмотрение опредѣля каква отстъпка на % трѣба да се дава на ония лица, които купуватъ отъ дружеството книги на цѣло.

Чл. 41. Нѣкой дружественъ агентъ нѣма право да прави по голѣма отстъпка на % на частенъ книгопродавецъ въ оныи града, дѣто има дружественъ книжаръ. Книгитѣ ще се продаватъ по означената цѣна на корицитѣ.

Чл. 43. Ако нѣйде се изисква силна конкуренция, дружественитѣ книжаръ е длъженъ писмено да поиска оцѣнение за книгитѣ отъ дѣловодителя, а той ще са споразумѣ съ настоятелството и почетнитѣ членове, съобразно съ чл. 10, ал. а.

Чл. 43. Настоящиятъ Уставъ, ще може да се прегледа и преработи слѣдъ една година отъ акционеритѣ въ годишното имъ събрание.

Търново, 26 Августъ 1882 год.

КРИТИКА

Върху книжката „Очерки и раскази“ за Дрѣновския Манастиръ прѣзъ 1876 година.

Като имахъ честта да прочетѣ новата книжка, която наскоро излѣзе отъ печатъ съ горнето название, съставена отъ отца Похомия егуменътъ на пострадавшиятъ манастиръ, то нѣма бѣде злѣ, ако кажемъ нѣколко думи за нейното съдържанне.

Тѣзи книжка носи твърдѣ добро название „Очерки и Раскази“, нѣ въ нея изложенното съвѣмъ не са съгласява съ характера на поборницитѣ, съчинителътъ и види са да е отецъ Пахомий, отъ колкото да носи името на нѣкой си Д. Дюлгеровъ, който ушъ нѣ написалъ; но както и да е, отецъ Пахомий много са прѣпорѣчва да е заслужилъ, отъ което по ясно са види, че той нѣма патриотическо чувство, защото малко понятие има отъ характера на вѣстанницитѣ. Да земемъ предъ видъ 11-та страница на книжката му, той говори че видѣлъ такива вѣстанници, на които имъ са развилъ пѣпа, други болѣло сърдце, трети нѣмали пушки и пр. глупости който унижаватъ храбрата чета.

Г-нъ дядо Похомия! какъ можешъ да предписвашъ такива качества на погиналитѣ юнаци?—Тѣ ако бѣха такива, можеха ли да поддържатъ деветодневна битка, срѣщу толкова много неприятели; сѣкий единъ отъ тѣхъ си е трѣгналъ самоволно противъ 5 — вѣковниятъ притеснителъ, човѣкъ до дѣто нѣма съзнателностъ, той не може да има и рѣшителностъ; това вие съвсемъ криво сте мислили и не сте биле въ положението да разберете тѣхната рѣшителностъ.

Азъ знамъ, че колкото време стояхъ ме въ обсадно положение, вий, четохте Акатиевъ и Параклисъ въ черкова съ всичкитѣ други калугери; вѣстанницитѣ ако бѣха такива, каквито ги представявате въ единадесетата си страница, то неприятелитѣ трѣбаше да ги изловятъ съ рѣцѣ единъ по единъ, отъ колкото да поддържатъ боятъ 9 дни. Нѣ вие може да заключавате по себе си, защото сте биле много страшливи! На 23-та си страница казвате, че са предали 75 души самоволно съ бѣло знаме; това не е истина, защото бѣхъ очевидецъ, като постоянно станаха 1½ часъ срѣщу неприятелскитѣ крушуми, които

са спяха върху тѣхъ, и тѣ не сж 75 души, нѣ бѣхъ около 40 души, това тѣхно разбиране стана слѣдъ разбиранieto на цѣлата чета. Ние 9 души бѣхъ-ме далечъ около сто раскрача, покрай рѣката, която тече прѣзъ това мѣсто.

Но като не искамъ да отговарямъ на всичкитѣ погрѣшки, които съдържаватъ книгката ви, то оставамъ на почитаемата публика, да съди какви са биле онези личности, които загинаха въ историческия манастиръ, за народната ни свобода, понеже паметъта имъ е още жива мѣжду народа. А колкото за загубитѣ които изгуби пострадалиятъ манастиръ, означени въ вашата книгка са вѣроятни и нѣма що да се говори.

с. Бѣла черкова 5 септември 1882 год.

Поборникъ свѣщ. *Петко Т. Франговъ.*

*Защо ли е тържеството въ царски домъ
Коемо раздава скатъ по цѣль II-бургъ и Невъ?
Да ли са е родилъ наследникъ на прѣстола,
Да ли е победенъ не победимий врагъ,
Или е иминий денъ на царицата?
Не, той съ поданицитѣ си се помирява
Виновнитѣ вината като прощава
Тържествува . . . (пуш.)*

Като прочетохъ въ 17-ий брой на „Славянинъ“ прѣскрѣбитѣ новини: че единъ отъ известнитѣ български патриоти, който е билъ прислѣдвакъ и наказванъ отъ турскитѣ власти съ заточение въ Азия, и пакъ са прислѣдва отъ нашитѣ власти за нищо; и единъ учителъ изъ Ломъ, който учителствувалъ 8 години, билъ прислѣдуванъ, затварянъ и грозно поруганъ отъ българскитѣ власти за нищо и никакво; спомнихъ си отъ пѣсенъта на славний поетъ Пушкина: „Петаръ на Невѣ“ въ която поета възспѣва великий русски монархъ, когато освободява присѣдени наказани виновници, и за тая си царска милостъ, за това си благодарение, великийтъ царски дворъ тържествувалъ, като да са е родилъ наследникъ на престола, като да е победилъ непобедимий си врагъ, като на именний денъ на царицата, и послѣ поета казва: Не, той съ поданицитѣ си се помирява, на виновници вината кѣтъ прощава, тържествува“.

Вто какви дѣла сж направили най много да се напише на царъ Петровата корона „Великий“. И наистина, какво по велико нѣщо отъ това, да опростишъ виновникътъ си? То е истенско свѣто дѣло, на това ни учи и Божественний Спасителъ. Когато приковаха Спасителя на кръста, той се моляше за виновнитѣ: „прости имъ Боже, защото не видятъ що правятъ“, тѣй подобава да прави и всеки християнинъ, а особно вождитѣ народни, истенско християнскитѣ вожди; тамъ е величието, тамъ е славата, въ милосърдието, въ великодушнето. Колко мѣдри свѣтници сж обкрѣжавали Великаго Петра, какви безцѣнни свѣти сж били тѣхнитѣ, като сж опѣтвали господарятъ си кѣтъ таквизи небесни благодарения, когато прощава грѣшитѣ, осѣденитѣ, да прави най велики тържества, а въ сравнение съ това като гудиме дѣлата на нѣкои наши чиновници, които глѣдатъ да наклѣветъ и накажатъ най невинитѣ, най честнитѣ български синове, каквито примѣри тѣзи година имаме съ стотини, каквито ужасни примѣри сж и спомѣнатитѣ въ начало на това ми писмо. Каква ужасна разлика съ приведенний примѣръ за Петра Великий? Самодържецъ Монархъ прощава виновнитѣ, и тържествува, а

въ конституционна Държавя наклѣватъ невинитѣ и тържествуватъ! Колко сгрѣшно оскрѣбватъ, докачатъ свѣтлата Царска корона такива чиновници, колко ужасно би ги наказалъ господарятъ ако узнаеше истенната, но мѣчно е да отиде искрененъ, сърдеченъ гласъ до неговия слухъ. О! тежки врѣмена;

„Запрями го, защото мѣлчи
Запрями го, защото глѣчи“

Н. Ж.

Разградъ, 1882 г. Септ.

По проба на гражданитѣ ни за изравнение недо-разумѣнията и уталожване вълненията по народно училищитѣ тукъ работи пѣтит. Министерството на Просвѣщенieto испрати анкетна комисия, състояща отъ Шумоневский и Варненский инспектори — Господа П. Бялковъ и Радивоевъ, кои о въ края на миналий Августъ въ разстояние на 4—5 дни изслѣдваха, разглеждаха, свикваха гражданитѣ и най послѣ като узнаха и издириха, че кореня на злото произхожда отъ трима четирма, които безъ малко щѣха да предизвикатъ скандали и да причинятъ загварянieto на училищата ни, незабавно отстраниха самозванитѣ и натурно съдицитѣ ни стари учил. настоятели, а на гражданитѣ обявиха, че безпристрастно Министерството на Просвѣщенieto одобрява, штоо гражданитѣ да си избержатъ за учил. настоятели тѣзи, които множество иска и желае. Градский ни кметъ, известний Д. Стояновъ, за когото и другъ нѣтъ ся е писалъ и говорило, и койго най вече настояаще да задуши гласа на народа, озѣби ся на поменатитѣ инспектори и поиска да препятствува за избирание ново настоятелство. Обаче гражданитѣ уведоми че почит. Министерството на просвѣщенieto съ слушало прощата имъ и че новото настоятелство трѣба да си избере въ присѣствието на ревизоритѣ инспектори, незабавно ся събраха въ училището и чрѣзъ тайно гласоподавание единодушно избраха за нови училищни настоятели сѣшитѣ ония лица, които не преди много въ друго едно събрание бѣха избрани и одобрени за таквизъ. Слѣдъ това новото училищно настоятелство, заедно съ господа инспекторитѣ направиха нѣколко засѣдания, въ които ся рѣши да ся задържатъ нуждитѣ учители и учителки, на нѣкои отъ които впрочемъ понижиха заплатата, по причина че старитѣ настоятели на пукъ на гражданитѣ, бѣха имъ обѣщали значително повече плата отъ оная, за която избраното отъ гражданитѣ настоятелство ги бѣ условило, а нѣкъ за излишно условенитѣ учители ся взеха мѣрки за да ся настанятъ другадѣ. По този начинъ злото ся за предвари, самозванитѣ настоятелство ся отггли и на послѣдкъ ако и мудро и по неволя почна, малко по малко, да предава отчетъ за дѣлата си на новото. Отъ всичко до тукъ казано става явно, че гласа и прощата на гражданитѣ бѣ съслушана и удовлетворена, правдата въ тържествувала, а натурното настоятелство, отъ което нѣкол по тѣхно побуждение бѣха си позволили въ послѣднитѣ броеве на в. „Българинъ“ да пишятъ върху гражданитѣ ни, рѣзи унижителни и безсрамни тигли, свойственни само на нискиѣ души остана посрамено и отхвърлено.

Наконецъ, за длъжностъ считаме да изразимъ публично, безграничната признателностъ на гражданитѣ ни, както къмъ господина Министра на просвѣщенieto, кой то за прѣзакъване на злото благоволи да назначи анкетна комисия отъ досгойни за назначението си инспектори — поменатитѣ господа Радивоевъ и Бялковъ — така и къмъ тѣзи послѣднитѣ за безпристрастно изслѣждане и въщото имъ умирогворение възложеного тѣмъ дѣло.

Пишжтъ ни изъ Търново:

На 4-й того вечеръта, разбойничитѣ се приближили чакъ до Търново и прѣзъ ноцъта, следъ като нападатъ керемедчийницата и обиратъ керем. каквото е имало, нападатъ на Марно-поле солдашката бахча, и убиватъ единъ съдатинъ и раняватъ други двама. Ама че безопасность! На с. Поликрайце разбойничитѣ Италианци като ги нападнали, некали имъ 48,000 фр., които биле получили отъ казначейството на вчерашния денъ, и дѣйствително тѣ биле точно толкова получили; отъ гдѣ ги знаятъ?! Сега са научихъ отъ предприемачътъ на моста, че повечето отъ работничитѣ му, некалъ да го напустнатъ, понеже са намиратъ винаги въ опасность.

— Прѣдъ два дни, Н. Височество замина инкогнито за Букурещъ, отъ гдѣто още не са е завърналъ.

Говори са, че предетоящето Народно Събрание, щѣло да стане въ гр. Русчукъ. Нѣкои увѣрватъ, че този слухъ билъ основенъ.

Отъ много мѣста ни извѣстятъ, че нѣмало никакви куповачи на хранитѣ, косто необѣщавало никакво движение въобще на продажбитѣ. Причината на това е, че на веждѣ тая година хранитѣ бѣхъ добри, затова и отъ нигдѣ не са търсѣтъ. Цѣнитѣ и на лѣпскитѣ храни въ Браила, значително спаднали и тамъ тия дни почти никакви продажби нестанаха.

Говори са, че Сръбския Кралъ, ще направи посѣщението си на Българския Князь въ Русчукъ, въ зачалото на м. Октомври.

Черногорския Князь Николай билъ тържествено посрѣщнатъ на станцията въ Петербургъ и съ голѣми почести отведенъ въ царския зименъ палатъ.

Пѣтници, които идятъ изъ Тракия ни съобщаватъ, че тамъ работитѣ, въ нищо нестоятъ по-добрѣ отъ нашитѣ, само гдѣто имали една по-широка свобода да мислятъ, да разеждатъ, да рѣшаватъ, но да дѣйствуватъ биле ограничени. По-отличната класа, съ прескърбие гледала на работитѣ въ княжеството, къмъ което нѣмали добра симпатия.

НОВЪ УЧЕБНИКЪ

„БОЖИЙ СВѢТЪ“

НОВА ЧИТАНКА

за II-ро отдѣление

отъ

Н. Живковъ.

съ 62 картинки

удобрена отъ Министерството на Просвѣщенieto.

цѣна 80 стот.

Намиратъ са за проданъ и въ редакцията на в.

„Славянинъ“ Руссе.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Руссенската № 23 пѣшна дружина, приказва желающитѣ лица да доставятъ за дружината 359 кубически метра дръва, да ся явятъ въ канцеларията (лагера) на 18 Септември въ 9 час. утрина, като донесжтъ съ себе си и образецъ отъ дървата за спокождение.

10-ий Септември 1882 год.

Лагеръ до г. Руссе.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Настоятелството на Търновското Акционерно книжарско Дружество „Развитие“, съ това обявява на Българ. публика за знание, че то купува съ най згодна цѣна рѣкописи отъ преводъ или съчинение, биле тѣ учебници за срѣднитѣ или първоначалнитѣ ни училища или други каквито и да било научни книги.

Който Г. Г. иматъ такива и желаятъ да ги продаждатъ на дружеството, умоляватъ се да са обрънатъ къмъ дѣловодителътъ му писмено за споразумение.

Г. Търново 5 Септември 1882 год.

Председателъ Н. Тулешковъ

Дѣловодителъ П. Котабановъ